

חוזרת בתשובה המטרידה גבר בטלפון ★ אוהבים מבית-מלון של

לילה אחד ★ פרוצה נרקומנית בת 33 הנראית כבת 60 ★ חשודה

בגניבת צמידי-זהב, מתפרעת בלישכת משרד-הרווחה ובחדר-האוכל:

חשודה בריצה לארונות-הבנק

מאח נעמי אדווה

הגיע עדין ולא היתה אפשרות להעמיד אותה על רגליה. היא נסחבה למטה בכוח. כשהיא נשענת על עצורה אחרת, שגם היא נרקומנית. בחדר-האוכל ראיתה מקורב. היא נראתה לי כבת 60, פניה מקומטים, שיערה שזור שיבה, שיניה נשרו ועיניה שקועות ובהות כחלל. היא לא היתה מסוגלת לשבת או לאכול, בכל כמה דקות קמה וצרחת דברים לא ברורים, קיללה את הסוהרת וניסתה לתקוף אותה. הנרקומנית השניה, שישבה לידה, סיפרה לי כי היא פיקחית ובסתר, וכי היתה פעם יפהפיה, עד שהסמים הרסו אותה. היא התקרבה אליה והשעינה את ראשה של האשה על כתפה וליטפה אותה, או נרגעה האשה והחלה בוכה וממלמלת. למה המיטרה עושה לי את זה?

כדור אחד, 12 שעות שינה

נרקומנית הצעירה הסבירה לי כי מזה שנים מנסה המיטרה לשכנע אותה לשתף עימם פעולה ולהלשין על אנשים. אבל היא תעריף למות מה, כדי שלא אוכל לשמוע את כי שתיהן עוברות יחד, ברחוב, כונות, וכי היא כסדר בעבודה ומתפקדת כראוי. הבעיה רק שכרגע חסרים לה הסמים. היא הציעה שאשוחח איתה אחרי הטיפול, כלומר אחרי שהחובש יוליף לה טיפות אורלון או מתארון ואז היא תירגע.

הנרקומנית הסבירה שהיא בקריזה של פרודורמול, שהוא הקשה ביותר, והעינויים הם הקשים ביותר.

הסוהרות ברגלה. היא ביקשה להתנצל לפני הסוהרת. היא בת 35 והגיעה ארצה ממארוקו בגיל 8 וחונכה בקיבוץ כמשך תשע שנים. אחרי שהגיעה לתל-אביב, החלה עוסקת בנות וכמקביל נכנסה לעולם הסמים. היא התחתנה עם עבריין אשר נרצח, לפני שש שנים. יש לה בת הנמצאת אצל אחיה בצרפת. האח מבאי את הבת לישראל מרי כמה חודשים. כדי שאמה תראה אותה.

היא ישבה בכלא כמשך עשר שנים. לסירוגין. פעם נשפטה לשלוש וחצי שנים על התפרצות, וריצתה את עונשה בכלא נווה-הציון. את רוב שנותיה כילתה בכתיחות-חולים לחולי-נפש. היא מזכירה בנשימה אחת את בית-החולים באר-יעקב, טלביה בירושלים, מזרע כעכו ואברבנאל כתיים. בכתיחות-חולים אלה היא מתאשפת בגלל התקפי-אלימות הנובעים מהשימוש בסמים.

היא מספרת שאינה נוגעת בהרואין או בקוקאין. היא נהגה להשתמש באופיום (היא משתמשת כמונה "שחור"), אך היום היא בולעת 30 עד 40 כדורי פרודורמול ליום. במצב כזה קשה להאמין שתאריך ימים. כדור פרודורמול אחד, הניתן לאדם רגיל, גורם לו לשינה של 12 שעות. היא מסבירה שהחיים שלה ממילא לא שווים כלום ולא איכפת לה למות. חשבת, בני לבין עצמי — מאיון סיבה עוצרת המיטרה אשה שכזאת ואיזה טעם יש לאותו מעצר. למחרת, כאשר הובאתי לחקירה במרחב הירוק, ברחוב ריונגוף, שאלתי

"היא היתה פעם יפהפיה, עד שהסמים הרסו אותה. עכשיו פניה מקומטים, שיערה שזור-שיבה ועיניה שקועות ובהות בחלל."

קצין מיטרה מדוע לא מאשפיים אשה כזאת בכתיחות-חולים לחולי-נפש, תחת להכות אותה ולהשליך אותה למעצר. הוא השיב לי כי המיטרה אינה לישכת-סער.

בעל נכה וילד חולה

אותה הזדמנות פגשתי בחדר-האוכל אשה שמנמנת,

הלבושה בבגדי-ערב. היא סיפרה שהיא נשואה ולה שני ילדים. היא לא מסתדרת עם בעלה ויש לה מאהב. היא יצאה עם המאהב לכילוי כמועדון ברוז. שם שתתה בקבוק יין. לאחר מכן נסעו למלון, לגמור את הלילה. בשעה חמש בבוקר התפרצו אנשי המרור המרכזי לחדר, ללא אזהרה מוקדמת. היא והמאהב היו כאמצע התעללות.

השוטרים אפילו לא התנצלו, ערכו חיפוש בחדר ומצאו משהו, שהגרדירו

לבית לווינסטיין ברעננה, כדי שיקבל טיפולים. הבעל גוייס למילואים עם פרוץ מלחמת לבנון. הוא נפגע בראשו בשבוע הראשון למלחמה ונמצא מאו כטיפול מתמיד בתל-השומר. לאשה קשה להסתדר ולכן פנתה למישרד-הרווחה בפתח-תיקווה כמה פעמים כבקשה להכניס את הילד הגדול (בן השלוש) למעוריות. היא נדחתה בלך ושוב כמה פעמים. יותר מאוחר נאמר לה כי למדינה אין כסף

היא רחמה נדגשת לא ילדה לאכל דבד. היא הקיאה את כל מה שאכלה ושכבה חיוורת ורועדת בחדר. היא לא ידעה איפה הילדים שלה."

ויצעו לה לפנות לכתיב למישרד-הרווחה. שם, כך אמרו לה, ידאגו לה. היא התיישבה וכתבה מיכתבים אינספור. על אף אחד ממכתבים אלה לא קיבלה מענה.

כרוב ייאושה פנתה שוב למישרד-הרווחה. בבקשה חוזרת לבוא לקראתה ולסדר מעוריותם עבור הילד. שוב דיו אותה ואמרו שאין להם תקציב לדברים כאלה. היא איבדה את עשתונותיה והחלה צועקת ומקללת. עד מהרה הוצעה נידחת-מיטרה. לבעל נורע בינתיים כי אשתו הנמצאת במישרד-הרווחה. בדיוק כאשר הגיע לשם, הגיעו אנשי המיטרה. הם תפסו את האשה בכוח וסחבו אותה משם. לדבריה קיבל גם בעלה, נכה צה"ל, פגוע בראשו, מכות מהשוטרים. היו שם שלושה שוטרים שחבו שמו אותה. היא שוכנה בתלבושת אורחית, שכללו את הבעל באויקים. הוא איבד את ההכרה ונאלצו להוציק את הרופא המטפל בו מתל-השומר. את שני הפעוטות מסרו למיטרה אומנת.

האשה שמעה שאני עיתונאית. היא ביקשה שמישהו יכתוב על המקרה שלה ועל עוד מיקרים כאלה הקורים, כפי הנראה, יום יום. היא היתה נרגשת ולא יכלה לאכול דבד. היא הקיאה את כל שאכלה קודם ושכבה חיוורת ורועדת בחדר שבו שמו אותה. היא אמרה לי שהיא אינה יודעת איפה הילדים שלה נמצאים. היא ככתה

אותו כ"שרידי סם". הווג נלקח לתחנת-המיטרה, שם נחקרה האשה ואחרי שלוש שעות של שהייה בחדר קר וחשוך הובאה לכתי-המעצר. המאהב הוכנס לבית-המעצר לגברים (אשר ממול) והם צועקים אחד לשני דרך החלונות. היא מספרת שלא ידעה שכמיטרה מתנהגים ככה, למרות שאחיה שוטר וגם אביה עבר כמשך שנים במיטרה.

אותה אשה הוחזקה כאן כמשך יום וחצי ושחררה. היא אפילו לא הובאה לבית-המיטרה. אחת העצורות היתה אשה נשואה, אם לשני תינוקות, שהובאה לכאן אחרי שבעל חנות-תכשיטים משכונת-התיקווה התלונן כי נעלמו לו שני צמידיו, והוא שואת אשה מדרה אצלו כחנות, לפני כחודש ימים. יחד עם האשה נעצרו גם בעלה ואביה. היא שהתה כאן 48 שעות. לא אכלה כמשך כל הזמן ואף לא שתתה טיפת מים. היא הסבירה לסוהרות כי אינה רגילה לאכול הוה וכי היא יכולה לאכול רק כבית. היא שוחררה מבלי שהובאה לפני שופט.

עוד מיטרה טראגי הוא של עצורה מפתח-תיקווה. היא בת 25, ונשואה לבעלה בן 27 מזה מספר שנים. לזוג שני ילדים. הגדול בן שלוש והקטן בן שנתיים, סובל מפגיעה מוחית קשה עם אתרופיה. הילד אינו מתפקד ואיש מלבד אמו אינו יכול לטפל בו. היא נוסעת עימו ארבע פעמים בשבוע